ტესტი ლიტერატურაში

ინსტრუქცია

თქვენ წინაშეა საგამოცდო ტესტის ელექტრონული ბუკლეტი.

ლიტერატურის ტესტი ორი ნაწილისაგან შედგება: I. ქართული ლიტერატურა; II. წერითი დავალება.

დაკვირვებით წაიკითხეთ ყოველი დავალების პირობა.

ორივე წერითი დავალების შესრულება სავალდებულოა.

ტესტის მაქსიმალური ქულაა 80.

ტესტის შესასრულებლად გეძლევათ 4 საათი და 15 წუთი

გისურვებთ წარმატებას!

I. ქართული ლიტერატურა

(1) 1. ჰაგიოგრაფიულ თხზულებაში „შუშანიკის წამება“ იაკობ ხუცესი მოგვითხრობს:

„და მოჰყვანდა წმიდაი შუშანიკ უხამური და თმა-გარდატევებული, ვითარცა ერთი ვინმე შეურაცხთაგანი; და ვერვინ იკადრა თავსა მისსა დაბურვად...“

რატომ ვერავინ გაბედა შუშანიკისათვის *„თავსა მისსა დაბურვად“?*

(1) 2. გაიხსენეთ იოანე საბანისძის თხზულება „აბო თბილელის წამება“.

რატომ იყო აბო უფლის მადლობელი, რომ აფხაზეთში აღმოჩნდა?

(1) 3. გაიხსენეთ გიორგი მერჩულის თხზულება „გრიგოლ ხანძთელის ცხოვრება“.

რატომ იყვნენ დაინტერესებული საერო პირები, რომ ეკლესია-მონასტრების მშენებლობაში დახმარებოდნენ სასულიერო წოდების წარმომადგენლებს?

(6) **4. გაიხსენეთ შოთა რუსთველის „ვეფხისტყაოსნის“ დასაწყისი.**

1. როგორია „ქვეყანა“, რომელიც ღმერთმა „ჩვენ, კაცთა, მოგვცა“?
2. ვის შესახებ ამბობს ავტორი: „ვთქვენი ქებანი ვისნი მე, არ ავად გამორჩეული“?
3. ტექსტის მიხედვით, რატომ შეუდგა ავტორი ამ პოემის წერას?
4. ვის შესთხოვს პოეტი შემწეობას, რომ დაწყებული საქმე ღირსეულად დაასრულოს?
5. რას გულისხმობს ავტორი სიტყვებში: „ვით მარგალიტი ობოლი, ხელის-ხელ საგოგმანები...“?
6. რას ნიშნავს სტრიქონი: „თვალთა, მისგან უნათლოთა, ენატრამცა ახლად ჩენა“?

(2) **5. წიგნში „დავითიანი“ დავით გურამიშვილი წერს:**

„ნუ მიენდობი, საწუთრო მტყუვანი არს და უპირო!

არ დაიჭირვის ხელშია, რაგინდ რომ ბჭალი უჭირო;

დღეს რომე ლხინი მოგაგოს, ხვალ ვერ მოურჩე უჭირო,

ამად სჯობს, ხორცი უვარჰყო, სულსა ულოცო, უწირო“.

1. რის შესახებ ამბობს ავტორი - „არ დაიჭირვის ხელშია“? *(ციტირება დაუშვებელია!)*
2. ავტორის აზრით, რა „სჯობს“ ადამიანისათვის? *(ციტირება დაუშვებელია!)*

(2) 6. გაიხსენეთ გრიგოლ ორბელიანის ლექსი „საღამო გამოსალმებისა“.

1. ლექსის ლირიკული გმირი ამბობს: „არს მწუხარება სულისა, არ აქვს ნუგეში რომელსა...“
   რამ განაპირობა პერსონაჟის ამგვარი განწყობილება?

2. რომელი მხატვრული საშუალებაა გამოყენებული სტრიქონში: „თერგი ჰრბის, თერგი ღრიალებს, კლდენი ბანს ეუბნებიან“?

(2) 7. გაიხსენეთ ნიკოლოზ ბარათაშვილის პოემა „ბედი ქართლისა“.

1. რატომ არ ახარებდა ერეკლე მეფეს აღა-მაჰმად-ხანთან პირველ დღეს მოპოვებული გამარჯვება?
2. რას გულისხმობს პოეტი სიტყვებში: „რაც ერთხელ ცხოვლად სულს დააჩნდების, საშვილიშვილოდ გარდაეცემის“?

(2) **8. გაიხსენეთ ილია ჭავჭავაძის „მგზავრის წერილები“.**

1. მოხევის თქმით, რა ფუნქცია ჰქონდა ადრე სამების მონასტერს?
2. რის თქმა სურს მოხევეს სიტყვებით: „აწინა?.. ერობა სადა არნ? რუსობაჩი ვარნთ“?

(2) 9. გაიხსენეთ ალექსანდრე ყაზბეგის „ხევისბერი გოჩა“.

1. მოხევეთა ტრადიციით, რა მოვალეობა ეკისრებოდა ხელისმომკიდეს პატარძლის მიმართ?

2. რატომ გადაწყვიტა ხელისმომკიდემ, რომ მარხილში მჯდომი პატარძლისაკენ არც კი გაეხედა?

(3) 10. ლექსში „ჩემი ვედრება“ ვაჟა-ფშაველა წერს:

„არ წამიხდინო, მეუფევ,
ეს ჩემი წმინდა ხელობა!
მაშრომე საკეთილოდა,
თუნდ არ მოვიმკო ნაყოფი,
შვილთ საგმოდ არ გამიხადო
ჩემი მუდმივი სამყოფი“.

1. რას გულისხმობს ავტორი „წმინდა ხელობაში“?
2. რაზე არის თანახმა ლექსის ლირიკული გმირი, რომელსაც „საკეთილოდ“ შრომა სურს? *(ციტირება დაუშვებელია!)*
3. რა მიზნით სურს მას სიკეთის კეთება? *(ციტირება დაუშვებელია!)*

(2) 11. გაიხსენეთ კონსტანტინე გამსახურდიას „დიდოსტატის მარჯვენა“.

1. რა ახსენდება მეფე გიორგის, რაც მამამზე ერისთავის მიმართ ნდობით განაწყობს?
2. მამამზე ერისთავის რა თვისება ჩანს ახალი წლის მილოცვისა და ისრების გადაცემის ეპიზოდში?

(1) **12. ლექსში „მშობლიური ეფემერა“ გალაკტიონ ტაბიძე წერს:**

„შეხავსებია კლდეები კლდეებს,
აქ ვიღაც კვნესის დიდი ხანია.
„ამირანია?“ – კვლავ ვკითხავ ტყეებს,
და ტყე გუგუნებს: ამირანია!..“

რის სიმბოლოდ შეიძლება გავიაზროთ ამირანის მხატვრული სახე?

(1) 13. გაიხსენეთ პოლიკარპე კაკაბაძის „ყვარყვარე თუთაბერი“.

როგორი ადამიანის განზოგადებული მხატვრული სახეა ყვარყვარე?

(2) 14. გაიხსენეთ გიორგი ლეონიძის ლექსი „ნინოწმინდის ღამე“.

1. რომელი ლიტერატურული გაერთიანების წევრების ნადიმს აღწერს პოეტი?
2. რომელი კლასიკური ტექსტის ალუზია გვხვდება ამ ლექსში?

(2) 15. გურამ დოჩანაშვილის მოთხრობაში „კაცი, რომელსაც ლიტერატურა ძლიერ უყვარდა“ ვასიკო კეჟერაძე ეუბნება ხელმძღვანელს:

„ - მე მაინც ვცდილობდი, ბოლომდე არ მეგრძნობინებინა თქვენთვის, მისალოცთათვის, ჩემი უპირატესობა და პოეზიაზე კრინტიც არ დამცდენია - გიფრთხილდებოდით...“

1. როგორ ადამიანებს უწოდებს ვასიკო კეჟერაძე „მისალოცებს“?
2. რას გულისხმობს ვასიკო კეჟერაძე, როდესაც საკუთარ უპირატესობაზე საუბრობს?

II. წერითი დავალებები

ინსტრუქცია:

ყურადღებით გაეცანით დავალებებს და გაიაზრეთ ისინი.

თუ ნაშრომი დავალების მითითებებს არ უპასუხებს, მოცემული ტექსტის პერიფრაზია, არ არის შესრულებული არც ერთი მითითება ან მოცემული ტექსტი მთლიანობაში არაადეკვატურადაა გაგებული, **დაიწერება 0 ქულა და ნაწერი აღარ გასწორდება.**

ნაშრომი შესრულებული უნდა იყოს გასაგები (გარკვეული) ხელწერით. ის მონაკვეთები, რომელთა ამოკითხვაც გაძნელდება, არ გასწორდება და თხზულების შეფასებისას მხედველობაში არ იქნება მიღებული.

ორივე წერით დავალებას თან ახლავს სამ-სამი მითითება. ამ მითითებებს უნდა უპასუხოთ ისე, რომ თხზულება აზრობრივად ერთიანი, მთლიანი გამოვიდეს და არ იყოს კითხვებზე ცალ-ცალკე გაცემული პასუხების მექანიკური ჯამი ან მოცემული ტექსტის პერიფრაზი. გაითვალისწინეთ, რომ დავალების მითითება შესრულებულად არ ჩაითვლება, თუ მასზე მხოლოდ ერთი-ორი წინადადებით იქნება პასუხი გაცემული.

ჩამოაყალიბეთ თქვენი აზრი ნათლად, მკაფიოდ, დეტალურად და დასაბუთებულად. ნაშრომი შეფასდება იმის მიხედვით, თუ რამდენად ჩანს მასში არგუმენტირებისა და დამოუკიდებელი აზროვნების უნარი და არა იმის მიხედვით, ემთხვევა თუ არა თქვენი პოზიცია საყოველთაოდ აღიარებულ თვალსაზრისს. მსჯელობა უნდა იყოს ლოგიკურად გამართული და აბზაცებით დანაწევრებული; უნდა დაიცვათ სალიტერატურო ენის ნორმები.

პასუხების ფურცელში დაშვებული შეცდომა გადახაზეთ, ფრჩხილებში ნუ ჩასვამთ და ნურც დაჯღაბნით.

თითოეული წერითი დავალების მაქსიმალური ქულაა 25.

დავალება N 1

ყურადღებით წაიკითხეთ მონაკვეთი ვაჟა-ფშაველას პოემიდან „სტუმარ-მასპინძელი“:

სიკვდილი ყველას გვაშინებს,
სხვას თუ ჰკვლენ, ცქერა გვწადიან;
კაცნი ვერ ჰგრძნობენ ბევრჯელა,
როგორ დიდს ცოდვას სჩადიან...
აი საფლავიც ქისტისა,
ხალხი მოერტყა გარსაო,
მოლა მოჰყვება ლოცვასა,
იხსენებს თავის მკვდარსაო:
– ნუ იტანჯები, დარლაო,
ნუ შეიწუხებ თავსაო,
მოვსდეგით შენნი მოძმენი
შენის სამარის კარსაო,
მსხვერპლსაცა გწირავთ, იხარე,
არ გაჭმევთ მტრისა ჯავრსაო.
– ძაღლ იყოს თქვენის მკვდრისადა! –
ვაჟკაცი იღებს ხმასაო,
ბეწვს იშლის ბრაზმორეული,
როგორაც ვეფხვი – თმასაო.
საკირის ცეცხლი ედება
სამსხვერპლოს გულისთქმასაო.
რა მოსდრეკს წარბდაღრუბლვილსა,
ქედჩაჟანგებულ მთასაო!
აქცევენ ზვიადაურსა,
ყელში აბჯენენ ხმალსაო.
„დარლასამც შაეწირები!“ –
ყველა დასძახის მასაო.
„ძაღლ იყოს თქვენის მკვდრისადა!“ –
უპასუხებდა ხალხსაო.
არ იდრიკება ვაჟკაცი,
არ შეიხრიდა წარბსაო.
გაოცდენ ქისტიშვილები,
ხალხი დგებოდა ყალხსაო.
– ლამის რომ არ შაეწიროს,
ერთი უყურეთ ძაღლსაო! –
ჰყვირიან, თანაც ნელ-ნელა
ყელში ურჭობენ ხმალსაო.
„ძაღლ იყოს“, – ყელში ამბობდა,
მანამ მოსჭრიდენ თავსაო!

– უცქირეთ, ერთი უცქირეთ,
არ ახამხამებს თვალსაო!
სიცოცხლე ჰქრება, სისხლი დის, –
ზვიადაური კვდებოდა,
გული ვერ მოჰკლა მტრის ხელმა,
გული გულადვე რჩებოდა...
და ამ სურათის მნახველი
ერთი დიაცი ბნდებოდა,
ცრემლებს ჰმალავდა ლამაზი,
ხალხზე უკანა დგებოდა.
მიშველებასა ჰლამობდა:
„ნუ ჰკლავთ!“ – ეძახის გულიო,
ფიქრობდა ბრაზმორეული:
„ნეტავი მომცა ცულიო,
ნეტავი ნებას მაძლევდეს
დედაკაცობის რჯულიო,
რომ ეგ ვაცოცხლო, სხვას ყველას
გავაფრთხობინო სულიო.
ნეტავი იმას, ვინაცა
მაგის მკლავზედა წვებოდა,
ვისიცა მკერდი, აწ კრული,
მაგის გულმკერდსა სწვდებოდა!
ნეტავი იმას ოდესმე
ქმრის ტრფობა გაუცვდებოდა?!“
ქისტები გაწყრენ, იტკიცეს:
ვერ აუსრულდათ წადილი...
შეურაცხყოფილთ უნდოდათ
ერთად გაეძროთ ხანჯრები
და გაეკეთათ მკვდრის გვამზე
სისხლით ნაღები ფანჯრები.
მაგრამ ვერ ჰბედვენ, სცხვენიანთ:
„ცოდვაა!“– ყველა ჰფიქრობდა.
ხალხის გული და გონება
სასინანულოდ მიჰქროდა.
სთქვეს, როცა სახლში გაბრუნდენ,
თავ-თავქვე ჩამოდიოდენ:
„ხომ მაგას არ მოვუკლავდით
მტრებს, ავს რომ არ სჩადიოდენ?
კარგი ვაჟკაცი ყოფილა, –
ყველა ალლახსა ჰფიცავდა, –
იმიტომ ვეფხვებრ გვებრძოდა,
თავის მიწა-წყალს იცავდა.
მაგრამ „მტერს მტრულად მოექეც“, –
თვითონ უფალმა ბრძანაო,
ის სჯობს, რაც მალე ვეცდებით,
გულში ჩავურჭოთ დანაო“.

ყურადღებით წაიკითხეთ მონაკვეთი მიხეილ ლოხვიცკის მოთხრობიდან „მეხთატეხა“ *(თარგმნა **გიორგი ბაქანიძემ**):*

ჩვენი ქორწილის დღეს, როცა აჯუკს ირმის გატყავება-აჩარიქებაში ვეხმარებოდი, აქოშინებულმა ზაკირმა მოირბინა და გვაცნობა: მოსისხლე გამოჩნდა ტყიდან, აულში მოვიდა, შვილად აყვანას ითხოვსო. ირემი ქალებს მივაბარეთ და სურეთის – ერთი დედაბრის – სახლისაკენ გავეშურეთ; ტყიდან გამოსულ ჭაბუკს მისი ვაჟი მოეკლა ამ ერთი წლის წინათ. მკვლელს, როგორც აჯუკმა მითხრა, შუმაფი ერქვა... სურეთის სახლთან ხალხი შეგროვილიყო, მე შიგნით შევედი...

შუმაფი მაღალი ჭაბუკი იყო, გაქუცული, ჭუჭყიანი ჩოხა და წუღები ეცვა, ფაფახი სულ დასორსოლებოდა. წვერგაუპარსავი იყო, ყბა ყბაში ჰქონდა გაყრილი. თავჩაკიდებული იდგა, მკლავები გულზე დაეჭდო. უიარაღოდ მოსულიყო. მოპირდაპირე კედელთან მამაკაცები ჩარიგებულიყვნენ, ხელები ხანჯლის ვადაზე დაედოთ და კუშტად შესცქეროდნენ მოსისხლეს. შემოვიდა ედიღე, აქეთ-იქიდან აჯუკი და სალიხი შესდგომოდნენ მხარში. სამფეხა სკამი მიართვეს მოხუცს. ისედაც მოკუზული იყო და სკამზე დამჯდარი სულ პატარა გამოჩნდა; მაგრამ ნათელი თვალები ჰქონდა, სულაც არ უგავდა ბერიკაცისას. ედიღემ შუმაფსა და სურეთს შეხედა და თქვა:

– შენზე უბედური არავინაა, ჩემო შვილო. აღარავინა გყავს მომხედავი, ვაჟიშვილი დაგეკარგა.

დედაბერმა თავსაფარი აიწია, შუმაფს თვალები ჩაასო და დაიკივლა:

– აი, აქ არის! მოკალით!

შუმაფი არ გატოკებულა, უფრო დახარა თავი. აჯუკისაგან გაგონილი მქონდა, რომ სახლში შემოსულს არ კლავენ ხოლმე. დავუმატებ, რომ არა მარტო ჭერქვეშ არ შეიძლებოდა მკვლელობა, საერთოდ არავის მოკლავდნენ, თუ იქ ქალი იქნებოდა. სადმე ტყეში თუ მინდორში მამაკაცები ჩხუბს რომ ატეხდნენ, საკმარისი იყო ვინმე ქალს დაენახა, მივარდნილიყო და მეომართა შორის თავისი მანდილი ჩაეგდო, შუღლი უმალ ჩაცხრებოდა, ყველაზე უფრო მოსისხლე მტრებიც კი ქარქაშში ჩააგებდნენ ხოლმე ხანჯლებს.

– ილაპარაკე, შუმაფ, – ბრძანა ედიღემ, – ყველანი გისმენთ.

შუმაფმა თავი ასწია, ყველას მოგვავლო თვალი, კედელს მოსცილდა და ყრუ ხმით დაიწყო ლაპარაკი. ძალიან ღელავდა და ისევე, როგორც მთიელებს სჩვევიათ დიდი მღელვარების ჟამს, გრძნობით ლაპარაკობდა, თითქოს ლექსად ამბობსო:

– ყველამ იცის, მკვლელი ვარ. ვაი ჩემს თავს! სიკვდილი მოგიტანეთ აქ და შურისძიებაც დავიმსახურე. აგერ, ჩემი გული, თავს აღარ დავიცავ. ვინც ვაჟკაცი ხართ, ხანჯლები აიღეთ...

მისი სიტყვები გამომწვევად გახმიანდა და კაცებმა ერთმანეთს გადახედეს.

– გესმით? – წამოიყვირა სურეთმა. – მხდალები ხართო, თქვა. მოკალით, მოკალით-მეთქი!

– განაგრძე, შუმაფ, – აუღელვებლად წარმოთქვა აჯუკმა და სურეთს მკაცრად შეხედა. ვერ გავიგე, მოხუცს მართლა შურისძიება სწყუროდა, თუ მკვლელის დასჯას მხოლოდ ადათისამებრ ითხოვდა. არც შუმაფისა და სურეთის ვაჟის ჩხუბის მიზეზი ვიცოდი. ვინ იყო მათში უფრო ბრალეული? გულწრფელად ინანიებს შუმაფი დანაშაულს, თუ შიმშილმა და მარტოობამ გააწამა და ტყიდან გამოაგდო?

– იმ სახლში, სადაც მე დავიბადე, – მჭექარე ხმით წარმოთქვა შუმაფმა, – ორი მეომარია: მამაჩემი და ჩემი ძმა. მტერი უკვე ხმალს ლესავს და თოფს ტენის. ვიღა დაიცავს სურეთს, სადაა მისი ქმარი, მისი შვილი?

კაცები დუმდნენ. ეტყობოდა, რომ შუმაფი დანაშაულს არ ინანიებდა და მხოლოდ იმიტომ მოვიდა, რომ მთებს რუსი ჯარისკაცები უახლოვდებოდნენ. როგორ შეაფასებდნენ ამას მამაკაცები? ყველა დაიძაბა.

– ჩემი შვილი შენ მოკალი, შენ! – კვლავ დაიყვირა სურეთმა და ქალებმა ხმამაღალი ტირილი გააბეს. ედიღემ თავი გააქნია – გაჩუმდითო.

– დედი, – თქვა შუმაფმა და უკვე სურეთს მიუბრუნდა, – შვილად ამიყვანე და შენს სახლ-კარში ჩავდგები, როგორც შენი შვილი და როგორც მეომარი. მოვრჩი ჩემს სათქმელს, – კვლავ კედელთან მიდგა და თავი დახარა. მამაკაცები მოწონების ნიშნად ახმაურდნენ. – კარგი ნათქვამია, – ხმამაღლა წარმოთქვა ედიღემ.

სურეთი ჯიუტად დუმდა. ედიღემ აჯუკს შეხედა.

– მე, – დინჯად თქვა აჯუკმა, – მოკლულის მამის მეგობარი გახლდით. ლამის უფროსი ძმა იყო ჩემი. ვინ იტყვის, რომ არა მაქვს სისხლის აღების უფლება? იქნებ, სწორს არ ვამბობ?

– სწორს ამბობ, – მშვიდად მიუგო ედიღემ, – შენ სხვაზე უწინ გაქვს შურისძიების უფლება.

– ჰოდა, უარს ვამბობ შურისძიებაზე, – თქვა აჯუკმა, – მე ვფიქრობ, სურეთი უძეოდ არ უნდა დარჩეს.

ედიღემ ახლა სალიხს შეხედა.

– მე, – მშვიდად თქვა სალიხმა, – სურეთის მეზობელი ვარ, მაგრამ მეც უარზე ვდგავარ.

– ვის სურს შურისძიება? – იკითხა ედიღემ.

კაცები დუმდნენ. მაშინ ედიღემ ხელი ჩამოისვა გრძელ, ჭაღარა წვერზე და სურეთს მიაჩერდა.

– დედაო, გსურს, შუმაფი შვილად აიყვანო?

მოხუცმა არაფერი უპასუხა. თავსაფარს ჭმუჭნიდა დაკრუნჩხული თითებით. დედაკაცები მისკენ დაიხარნენ, ჩურჩული დაუწყეს.

– მოვიდეს, – ხმადაბლა, მაგრამ მკაფიოდ თქვა მოხუცმა.

შუმაფიც მივიდა, მუხლი მოიყარა, კალთაზე დაუდო თავი. სურეთმა თავსაფარი მოიძრო და თავზე დააფარა. ორივენი ატირდნენ. შემდეგ ქალმა აცახცახებული თითებით გაიხსნა უბე და პერანგი, დამჭკნარი ძუძუ გამოიღო და შუმაფმაც ბაგე შეახო ძუძუსთავზე. ვაჟს ცრემლი სდიოდა.

– ალაჰი იყოს თქვენი მფარველი, – თქვა ედიღემ, – დედა ხარ და კიდევ მეტი, სურეთ, რაკი ასე კეთილი და ბრძენი გამოდექი. შენ, შუმაფ, ყველას ვაჟკაცად გაგვაჩვენე თავი, ჰოდა, ერთგული შვილი იყავი შენი ახალი დედისა. წავიდეთ, ხალხო, მარტო დავტოვოთ...

სალიხი წამოდგომაში მიეშველა ბერიკაცს, კარისკენ წაიყვანა იგი. მე და აჯუკიც გამოვედით. ხალხი იშლებოდა...

გააანალიზეთ მოცემული ტექსტები შემდეგი მითითებების მიხედვით:

- იმსჯელეთ ვაჟა-ფშაველას ტექსტის მთავარი სათქმელის შესახებ;
- იმსჯელეთ მიხეილ ლოხვიცკის ტექსტის მთავარი სათქმელის შესახებ;
- იმსჯელეთ ამ ტექსტების მსგავსება-განსხვავების შესახებ (ყურადღება მიაქციეთ, რა მხატვრულ საშუალებებს იყენებენ ავტორები).

თქვენი თვალსაზრისი დაასაბუთეთ!

დავალება N 2

ლიტერატურული მოღვაწეობის ადრეულ პერიოდში პაოლო იაშვილი წერდა:

„ბევრი ქართული ლექსი ან პოეტი მიაწევს მეოცე საუკუნის ნახევრამდის? ბარათაშვილის „მერანი“ უკვე დაიღალა ორმოცდაათი წლის ჭენებით, ახლა ის ბებერი, ტყავგამხმარი და ფერდებჩაცვენილი ცხენია, და ვიღას გააკვირვებს? მისი უნაგირი ჩრჩილმა დახრა, და მხედარიც ხერხემალმოღუნული, უკანასკნელ დასვენებას ელოდება“.

გააანალიზეთ მოცემული ტექსტი შემდეგი მითითებების მიხედვით:

- იმსჯელეთ, ეთანხმებით თუ არა ავტორის თვალსაზრისს და დასაბუთებისას არგუმენტები მოიხმეთ სკოლაში შესწავლილი რომელიმე მხატვრული ნაწარმოებიდან;
- იმსჯელეთ თქვენ მიერ დამოწმებული ტექსტის მხატვრული თავისებურებების შესახებ;
- ჩამოაყალიბეთ თქვენი პიროვნული პოზიცია წამოჭრილი პრობლემის მიმართ.

თქვენი თვალსაზრისი დაასაბუთეთ!